

[Christiani.]

maalet om at finde det rette Grundlag for det økonomiske Forhold imellem Arbejdsgivere og Arbejdere er saa stort, at det er tvivlsomt, om der i den økonomiske Politik findes et større. Paa den anden Side er det et Spørgsmaal, som er overordentlig vanskeligt, og det er ikke blevet lettere ved de omskiftelige Forhold, hvorunder man har levet i den senere Tid, i hvert Fald i hele Perioden siden Krigens Begyndelse. Hvad det gælder om, er at finde, hvad jeg vil kalde det retfærdige Grundlag, og det vil igen sige et Løngrundlag, som giver Arbejderne alt, hvad der paa nogen Maade er muligt, og som dog ikke stiller saadanne Krav, at Erhvervene ikke kan forrente sig, saaledes at der opstaar en betydelig Arbejdsløshed.

Hvor vanskeligt det har været under disse skiftende Forhold at træffe det rigtige, fremgaar jo bl. a. af den Udvikling, som vi saa under Krigen. Der gik ikke mindre end 3 Aar fra Krigens Udbrud, inden Arbejderne fik væsentlige Forhøjelser af Lønnen, skønt det jo var vitterligt, at Prisniveauet baade herhjemme og ude omkring var steget ganske overordentligt. Paa den anden Side kom der saa i 1918 en uhyre Lønstigning, næsten til det dobbelte, som med eet Slag forandrede alle Arbejdsvilkår. Derefter har vi i den mellemiggende Tid været ude for meget store Svingninger, under hvilke det har været særdeles vanskeligt at afgøre, hvad der i det givne Tilfælde var det rigtige. Og hvis det er vanskeligt for Folk, som er godt inde i Forholdene, baade dem herhjemme og de Forhold i Udlandet, hvormed vi konkurrerer, kan enhver sige sig selv, at det er endnu vanskeligere for det almindelige Medlem, enten det nu er en Arbejdsgiver eller et Medlem af Arbejderorganisationerne. Derfor har det overordentlig stor Betydning, at der er en Institution som Forligsmandsinstitutionen, der i disse Interessestridigheder kan gribe ind og yde sin Medvirken. Den anden store Institution, som deltager i Bilæggelsen af Arbejdsstridigheder, nemlig Den faste Voldgiftsret, har jo den Opgave at klare de Vanskeligheder, som maatte opstaa paa Grund af Uenighed mellem de forskellige Parter vedrørende Opfattelsen af allerede vedtagne Overenskomster og Love, hvorimod Forligsinstitutionen skal mægle i Stridigheder, som maatte opstaa vedrørende Ønsker om ændrede Lønvilkaar til den ene eller den anden Side.

Hvis man gennemgaar de forskellige Stridigheder, der har været mellem Arbejder-

og Arbejdsgiverorganisationerne i den halve Menneskealder siden Krigens Slutning, vil man finde, at det er ganske overordentlig store Tab, som gennem Arbejdsstandsninger er paaført Samfundet. Samfundet er derfor i høj Grad interesseret i, at den Lov om Mægling i Arbejdsstridigheder, som nu er til Behandling, byder saa gode og samfundsbetryggende Vilkaar for det fremtidige Arbejde som overhovedet muligt.

Vi er ikke tilfredse med Loven i den foreliggende Skikkelse. Vi er klar over, at de Ønsker, som vi kunde have, ikke vil kunne gennemføres. Der er jo fremsat forskellige Ændringsforslag. Det konservative Folkeparti har fremsat sine Forslag, som vi i mangt og meget kan være enige i, og ganske særligt kunde jeg tænke mig, at vi kunde have været enige med Hensyn til de Afstemningsregler, der findes i de Konservatives Ændringsforslag, der i øvrigt falder sammen med Arbejdsgivernes i den Kommission, som har været nedsat i Henhold til Lockoutloven, og som jo har afgivet Betænkning, der findes i Bilagene til Lovforslaget, hvilket alt er omtalt under første Behandling, saaledes at jeg ikke behøver her at komme nærmere ind derpaa. Vi har imidlertid ikke ment at burde fremsætte saa vidt gaaende Ændringsforslag, men vi har dog ment, at nogle, om jeg saa maa sige, forholdsvis beskedne Ændringer maatte man kunne enes om, og det er da ogsaa mit Haab, at det, naar jeg nu faar Lejlighed til her at motivere, hvorfor vi har fremsat disse Ændringsforslag, maa lykkes at faa dem vedtaget i dette høje Ting, selv om Fler-tallets Indstilling ganske vist gaar i en noget anden Retning.

Det første, vi ønsker ændret, er Ordlyden af § 2, 2det Stykke. Der staar heri, at

„Forligsmændene bør holde sig underrettede om Arbejdsforholdenes, og da særlig Lønforholdenes, almindelige Stilling til enhver Tid...“.

Det vil altsaa sige, at Forligsmændene bør følge Situationen meget nøje og være inde i alle de herhen hørende Forhold, og naar dette er Mening, betyder det jo, at Forligsmændene skal have et Indtryk af den Situation, der foreligger. De skal ikke alene være stillet over for to Tal, hvoraf det ene Tal siger: Vi forlanger *saa* meget, og det andet Tal siger: Vi vil ikke give mere end *saa* meget — og derpaa søge at finde en Mellemproportional mellem disse to Tal, og derfor har den højtærede Minister givet Lovforslaget denne Affattelse, som jo har